

Sygn. akt III K 1159/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 stycznia 2015 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie Wydział III Karny

w składzie:

Przewodniczący – SSR Maciej Jabłoński

Protokolant – Sylwia Charzyńska

po rozpoznaniu w dniu 7 stycznia 2015 r.

sprawy:

A. F.- s. Z. i E. z d. S., ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 09.07.2012 r. do 24.06.2013 r. w W. przywłaszczył sobie powierzoną mu rzecz ruchomą w postaci samochodu m-ki V. (...) nr rej. (...) tj. mienie o wartości 89 000 zł, czym działał na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. oraz (...) S.A.,

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk

Orzeka

I. Uznając iż oskarżony działał wyłącznie na (...) SA zaś kwota realnie wyrządzonej szkody wyniosła 3000 zł na podstawie art. 66 §1 i 3 kk i art. 67 §1 kk postępowanie karne przeciwko A. F. warunkowo umarza na okres 2(dwóch) lat tytułem próby;

II. Na podstawie art. 67 § 3 kk orzeka od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 400 (czteryście) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

III. Na podstawie art. 67 § 3 kk zobowiązuje oskarżonego A. F. do naprawienia szkody na rzecz (...) SA z siedzibą w P. poprzez zapłatę kwoty 3000 zł uznając ten obowiązek za wykonany.

IV. Na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk zasądza od oskarżonego opłatę w kwocie 70 (siedemdziesiąt) zł i obciąża kosztami postępowania w kwocie 240,00 zł.

III K 1159/13

UZASADNIENIE

Sąd na podstawie zebranego materiału dowodowego ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

A. F. był pracownikiem spółki (...) i użytkownikiem na podstawie ustnej umowy samochodu V. nr rej. (...). Pojazd ten użytkowany przez firmę stanowił własność (...) SA na podstawie umowy przewłaszczenia jako zabezpieczenie udzielonej pożyczki (co do której umowa została później rozwiązana). Na tle podejrzeń o udział we włamaniu do siedziby firmy oskarżony oświadczył, że nie może dalej współpracować w jej ramach i z dniem 9 lipca 2012r za porozumieniem z pracodawcą zakończył pracę. Nie zwrócił jednak przedmiotowego pojazdu choć na żądanie

pracodawcy przyprowadził go do obejrzenia i wyjaśnił, że oczekuje na naprawę. Uzgodniono, że oskarżony odprowadzi pojazd z powrotem do warsztatu ale nie będzie go już odbierał aż do czasu, kiedy wyjaśni się pomyślnie dla niego sprawa włamania. Oskarżony odprowadził pojazd do warsztatu P. S. skąd po naprawie odebrał go a w rozmowach z prokurentem firmy (...) wskazywał, że nie odda go dopóki nie otrzyma należnego mu jego zdaniem z tytułu trzech lat współpracy wynagrodzenia. Pomimo wezwań do zwrotu pojazdu kierowanych w rozmowach telefonicznych nie uczynił tego aż do czasu kiedy na posesji S. P. samochód został zabezpieczony przez funkcjonariuszy Policji a następnie zwrócony przedstawicielowi właściciela czyli (...) SA.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków przesłuchanych na etapie postępowania przygotowawczego oraz dokumentów wskazanych w akcie oskarżenia a także złożonych przez strony i ich pełnomocników w toku postępowania, w szczególności dotyczących ugody z pokrzywdzonym i jej wykonania jak też statusu prawnego pojazdu (k- 262-284, 450-451, 473)

Sąd nie kwestionował zeznań świadków, jako logicznych i spójnych oraz pozostających we wzajemnej korespondencji w zakresie dysponowaniem pojazdem przez oskarżonego i jego odnalezienia jak też w zakresie faktu i rezultatów kontaktów pomiędzy oskarżonym a pracownikami i członkami kierownictwa firmy (...).

Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego nie składał wyjaśnień poza zajęciem stanowiska procesowego.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle materiału dowodowego nie ma wątpliwości, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu. Nie ma też wątpliwości, że w przypadku oskarżonego zachodzą przesłanki do zastosowania najkorzystniejszego z możliwych środka probacyjnego czyli warunkowego umorzenia postępowania.

Jak idzie o sprawstwo oskarżonego to oczywiste jest dla Sądu, iż oskarżony był użytkownikiem samochodu osobowego marki V. o nr rej. (...) jako pracownik (...) Sp. z o.o. z której to firmy został zwolniony w dniu 9 lipca 2012 roku. Po zwolnieniu, nie zwrócił pojazdu i dalej go użytkował w kontaktach telefonicznych z pracownikami firmy wskazując, że jest on swojego rodzaju zastawem w zamian za kwoty pieniężne jakie winien mu jest (jego zdaniem) były pracodawca. Nie ma wątpliwości, że takie zachowanie wskazuje na wolę wykonywania takiej władzy nad rzeczą jaka przysługuje właścicielowi. Oskarżony użytkował ten pojazd i nie zwracał go pracodawcy ani właścicielowi aż do czasu odnalezienia go przez Policję zaparkowanego u S. P. tj 24 czerwca 2013r i był w tym czasie jego jedynym faktycznym dysponentem. Deklaracje jakie, co do dalszych losów tego samochodu składał w rozmowach z R. J., nie pozostawiają wątpliwości co do tego, że oskarżony miał wolę utrzymywać istniejący stan rzeczy tak długo jak będzie to odpowiadało jego interesom. Zachowaniem swoim wyczerpał zatem znamiona przestępstwa przywłaszczenia powierzonej mu rzeczy tj czynu z art. 284 § 2 kk.

Przedmiotowy pojazd nie był jednak własnością byłego pracodawcy oskarżonego czyli spółki (...) a (...) SA, na rzecz której dokonano przewłaszczenia przedmiotowego pojazdu umową z dnia 9 czerwca 2011 (k- 113-116) jako zabezpieczenie pożyczki. Umowa pożyczki została następnie wypowiedziana (k- 261-284) Pojazd po zabezpieczeniu przez Policję został wydany osobie upoważnionej przez (...) SA do jego odbioru (k- 177). Nie zmienia to rzecz jasna w niczym sytuacji prawnej oskarżonego, jako, że stan relacji prawnych między właścicielem pojazdu a jego legalnym użytkownikiem nie wpływa na impuls woli oskarżonego aby pojazdem tym dysponować tak jak właściciel czyli go przywłaszczyć i wykorzystywać do własnych celów a także jako środek nacisku na byłego pracodawcę.

Co do oskarżonego zachodzą przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania. Oskarżony nie wchodził uprzednio w konflikt z prawem, źródeł utrzymania nie poszukuje w sposób pozaprawny, posiada uregulowaną faktycznie sytuację rodzinną. Powyższe okoliczności pozwalają na przypuszczenie, które oczywiście jest jedynie hipotezą weryfikowaną przez późniejszy okres czasu, że oskarżony nie popełni ponownie przestępstwa. Zdaniem Sądu w realiach niniejszej sprawy można przyjąć, że wina oskarżonego jak i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne. Zdaniem Sądu przestępne działanie oskarżonego podjęte zostało w szczególnej sytuacji motywacyjnej. Otóż oskarżony nie działał z czystej chęci zysku a przywłaszczenie pojazdu traktował w kategoriach jak gdyby

samowolnie ustanowionego zabezpieczenia swoich roszczeń wobec byłego pracodawcy. Oczywiście jest to naganne, nawet gdyby miał rację w sporze na tle finansowych rozliczeń, niemniej jednak wskazuje na pewien rodzaj braku premedytacji oskarżonego, który dopiero w sytuacji otwartego konfliktu z byłym pracodawcą swoją postawę przestrzegania porządku prawnego, lojalności i obopólnego zaufania porzucił na rzecz zastosowania pozaprawnego środka zabezpieczającego rekompensatę swoich oczekiwań. Zeznania świadków, w szczególności R. J. wskazują także, że oskarżony zamierzał jednak zwrócić pojazd pod pewnymi (z jego punktu widzenia słusznymi) warunkami. Nie zamierzał zatem utrzymywać sprzecznego z prawem stanu w sposób trwały, w przynajmniej dopuszczał realnie i taką możliwość. Realna wartość szkody jaką poniósł pokrzywdzony wynikająca z ugody zawartej pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonym w dniu 24 czerwca 2014r (k-450) wynosi 3000zł co znacząco wpływa na ocenę szkodliwości społecznej czynu jakiego się dopuścił. Konsekwentna postawa pokrzywdzonego (k- 473) co do zaistnienia skutecznego pojednania pomiędzy stronami, ustalenia sposobu naprawienia szkody w całości i wykonania tego obowiązku przez oskarżonego jak też w zakresie sposobu zakończenia postępowania przekonuje o właściwej postawie oskarżonego w stosunku do konsekwencji dokonanego przestępstwa a jednocześnie pozwala na zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonego stojącego pod zarzutem przestępstwa zagrożonego karą pozbawienia wolności do lat 5.

Okres próby Sąd oznaczył na 2 lata uznając go za konieczny do weryfikacji słuszności poglądu o tym, że zastosowany środek probacyjny był wystarczający dla zapobieżeniu ponownemu naruszeniu prawa przez oskarżonego.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji wyroku.